

εν κατακλείδι

ΠΕΡΟΛΟΓΙΕΣ ΚΑΙ ΑΠΠΕΛΟΦΙΛΟΣΟΦΙΕΣ ΜΕ... ΑΠΟΨΗ

γράφει ο Σάββας Λιμνατίτης ● savvas_67@yahoo.com

Συνεχίζονται οι προβολές στο 20ο Delphi Bank Ελληνικό Φεστιβάλ Κινηματογράφου του Σίδνεϊ

Απ' όλα έχει το πανέρι! Ο λόγος για το 20ο Delphi Bank Ελληνικό Φεστιβάλ Κινηματογράφου του Σίδνεϊ, το οποίο βαδίζει αισίως στην 2η μέρα προβολών. Εν ολίγοις, έχοντας ξεπεράσει το πάντοτε δύσκολο εμπόδιο της πρεμιέρας, οι προβολές συνεχίζονται πάντα στο γνωστό κινηματογράφο στο Paddington, αυτή την φορά με ένα ντοκιμαντέρ, μια ταινία μικρού μήκους αλλά και άλλη μια «κανονική» διάρκειας, η οποία μάλιστα «κουβαλά» στις πλάτες της το βαρύ όνομα της οικογένειας Βούλγαρη.

«ΕΝΑ ΒΗΜΑ ΜΠΡΟΣΤΑ

Ας πάρουμε όμως τα πράγματα από την αρχή. Οι σημερινές προβολές ξεκινούν με το ντοκιμαντέρ «Ένα Βήμα Μπροστά» του Δημήτρη Αθυρίδη. Έχοντας πάρει το βάπτισμα του πυρός στην πρώτη του ταινία-αναφορά σε ένα από τους «ξεχασμένους» πρωτεργάτες της ελληνικής ροκ σκηνής (τον Τέρρυ - Θεοδωρή- Παπαντίνα στην εξαιρετη «T4 Trouble and the Self Admiration Society» - σημειωτέον: ο Παπαντίνας υπογράφει την μουσική στην νέα απόπειρα του Αθυρίδη), αυτή την φορά ο σκηνοθέτης ετοιμάζει τις βαλίτσες του για την Θεσσαλονίκη, όπου και παρακολουθεί από κοντά την προεκλογική εκστρατεία του Γιάννη Μπουτάρη, του άνθρου που έμελε τελικά να πάρει το χρίσμα και να εκλεγεί ως Δήμαρχος Θεσσαλονίκης.

Το ντοκιμαντέρ του Αθυρίδη είναι ένα απλό ανθρώπινο πορτρέτο, χωρίς ψευδαίσματα και άλλης μορφής κόλπα και εφέ, ένα πολιτικό σχόλιο που κάνει τις παρεμβάσεις του μόνο μέσω αυτών που απαντούν δια της απουσίας τους συνεντεύξεις συγγενών και άλλων φιλικών προσώπων. Εν ολίγοις αφήνεται από την μια ο πρωταγωνιστής να παρουσιάσει ατόφιο το πρόσωπο και την φυσιογνωμία του, και από την άλλη ο θεατής να φτάσει στα δικά του συμπεράσματα, χωρίς παρεμβάσεις και φτηνές προσπάθειες εντυπωσιασμού.

Η παιδική του ηλικία, η σχέση με την γυναίκα του την Αθηνά, το διαζύγιο και η επανασύνδεσή τους, οι αλπίες του και κυρίως η περιπέτειά του με τον αλκοολισμό ξεβράζονται επί της οθόνης σαν ακατέργαστα οπράγματα που σε αφήνουν άφωνο. Ο χρόνος που περνά, ο βιωμένος χρόνος του Μπουτάρη, είναι μια σειρά από λάθη («έκανα μόνο μαλακίες» λέει κάποια στιγμή) που καταργούνται την στιγμή που τα αποδέχεται και τα ξερνάει

«ΣΥΓΧΑΡΗΤΗΡΙΑ ΣΤΟΥΣ ΑΙΣΙΟΔΟΞΟΥΣ»

Αμέσως μετά την λήξη της ταινίας του Αθυρίδη, περνάμε με την μια στο «βαρύ πυροβολικό» της βραδιάς. Τουτέστιν στην ταινία «Συχαρητήρια στους αισιόδοξους», την οποία υπογράφει η Κωνσταντίνα Βούλγαρη. Ναι, σωστά μαντέψατε: πρόκειται για την κόρη του Παντελή, ενός από τους πλέ-

Πάνω: Συχαρητήρια στους αισιόδοξους» της Κωνσταντίνας Βούλγαρη. Αριστερά: «The Capsule» της Αθηνάς Ραχήλ Τσαγγάρη

ταινία μάλλον αισιόδοξη, ελεύθερη, αυθόρμητη και ανοιχτή.

Στους πρωταγωνιστικούς ρόλους βρίσκουμε τους Θέμις Μπαζάκα, Δημήτρη Πιατά, Δημήτρη Ξανθόπουλο και Κώστα Γανωτή.

«THE CAPSULE»

Τέλος στις -σημερινές εννοείται - προβολές δίνει η μικρού μήκους ταινία της Αθηνάς Ραχήλ Τσαγγάρη «The Capsule». Με το «The Capsule» η Αθηνά Ραχήλ Τσαγγάρη επιστρέφει στο Σάντανς, απ' όπου είχε ξεκινήσει πριν από δύο χρόνια την πορεία του το βραβευμένο «Attenberg». Η μικρού μήκους ταινία είναι το αποτέλεσμα του πειραματισμού της επάνω σε επιλεγμένα αντικείμενα ένδυσης - μέρος του επίσηου πρότζεκτ του ιδρύματος ΔΕΣΤΕ που ζητεί από διακεκριμένους καλλιτέχνες να δημιουργήσουν εμπνεόμενοι από φετίχ της μόδας - και συμπεριλήφθηκε στο τμήμα «New Frontiers» με ταινίες μικρού μήκους στο μεγαλύτερο Φεστιβάλ ανεξάρτητου κινηματογράφου στον κόσμο.

Στο «The Capsule», πρωταγωνιστούν η Αριάν Λαμπέντ (βραβευμένη στη Βενετία για το «Attenberg»), η Κλεμάν Πιοεζί («Χάρι Πότερ», «Αποστολή στη Μπριζ», «127 Ώρες») και η Ιζόλδη Νιτσόκ (του «Faust» και των τηλεοπτικών «Borgia»). Σε μια ιστορία που παραπέμπει σε παραμύθι, με πολλές αναφορές στο έργο της Πολωνής ζωγράφου Αλεξάνδρα Βαλιτσέφσκα (που συμμετείχε και στην επεξεργασία του σεναρίου), η μόδα συναντά τη φωτογραφία, τις εικαστικές τέχνες και τον κινηματογράφο, σε ένα συνδυαστικό αισθητικό εγχείρημα.

ον σπουδαίους κινηματογραφιστές που έχει ποτέ «εξάγει» η Ελλάδα, με ταινίες όπως Happy Day, Ελευθέριος Βενιζέλος, Πέτρινα Χρόνια. Η Φανέλα με το 9 και Νύφες στο ενεργητικό του.

Βέβαια εκτός από άδικο, θα ήταν και παντελώς άστοχο να επιχειρήσει κανείς να συγκρίνει το τέκνο με τον πατέρα. Και αυτό γιατί τα μέχρι τώρα δείγματα δουλειάς της Κωνσταντίνας Βούλγαρη (ο αδελφός της οποίας εκτός από κινηματογραφιστής είναι παράλληλα και αστέρας της εναλλακτικής ροκ σκηνής, γνωστός με το προσωνύμιο The Boy) κάνουν λόγο για μια ιδιαίτερα προικισμένη σκηνοθέτη, η οποία μάλλον δεν χρειάζεται δανεικά δεκανίκια για να γράψει την δική της πορεία στον χώρο της έβδομης τέχνης.

Έχοντας ήδη «ανακοινώσει» τις ικανότητες της με το πολύ καλό «Valse Sentimentale», η Βούλγαρη στη δεύτερη μεγάλου μήκους ταινία της, καταπάνεται με την ιστορία της Ηλέ-

κτρας, μιας μοναχική νεαρής κοπέλας που προσπαθεί να βρει τον εαυτό της ανάμεσα στην ανυπαρκτή σχέση με τους καλλιτέχνες γονείς της, ένα οκτάχρονο αγόρι που του κάνει babysitting και στον σύντροφό της που είναι φυλακισμένος ως τρομοκράτης.

«Συχαρητήρια στους αισιόδοξους» λοιπόν. Πρόκειται για μια τρυφερή - όσο και ρεαλιστική - προσέγγιση μιας γενιάς που προσπαθεί να βρει τον δικό της δρόμο μέσα από μια Ελλάδα που όχι μόνο περνά από κρίση, αλλά και που παραμένει προσκολλημένη στο χτες. Συχνά χρησιμοποιώντας στοιχεία που περισσότερο παραπέμπουν σε ντοκιμαντέρ, η Βούλγαρη προβάλλει έναν κόσμο γεμάτο αβεβαιότητα.

Έχοντας μια αναρχική ως ηρωίδα θα περίμενε κανείς την ταινία να είναι πιο βίαιη στη προσέγγισή της, αλλά και στη παρουσίαση της Ελλάδας του σήμερα. Αντίθετα, το «Συχαρητήρια στους αισιόδοξους» είναι μια